

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Prošlo je već skoro godinu dana od kada je Sveti Otac otvorio Sveta vrata, prvo u srcu Afrike, a zatim u bazilici Svetoga Petra. Dok se približava kraj te Jubilarne godine, koja će završiti na svetkovinu Krista Kralja, 20. ovog mjeseca, sjećam se događaja koja su se zbila po cijelom svijetu; najvažniji bez sumnje su se dogodili u nutrini svakoga pojedinca s Gospodinom. Samo Bog zna koliko ljudi se pomirilo s Njim, možda nakon mnogo godina udaljenosti ili mlakosti.

Tijekom ovih mjeseci nastojali smo ponovno otkriti otajstvo Božje Ljubavi, koja se skriva u nutrini Crkve. Zaista, božansko milosrđe ispunja svu zemlju, kao što vode pokrivaju neizmjernu površinu oceana; i prešli smo ga u Svetom pismu – kod proroka i u psalmima, a prije svega u Evanđelju – u liturgiji i pučkoj pobožnosti... Primijetili smo ga također i u svojem životu: dovoljno je malo pogledati na vlastiti život i zadivljeno otkriti blizinu Gospodina koji nam se obraćao i obraća nam se, od kada nas je uzeo u Crkvu po krštenju, a još i prije.

Isus Krist nam je ostavio jasan nauk u 15. poglavlju evanđelja svetoga Luke. Tamo su tri njegove poredbe o božanskom milosrđu: o izgubljenoj ovci, o drahmi koja se zagubila i o izgubljenom sinu. Sveti Ambrozije komentira: „Tko su taj otac, taj pastir i ta žena? Zar ne predstavljaju Boga Oca, Krista i Crkvu? Krist te nosi na svojim ramenima, Crkva te traži i prima te Otac. Jedan, jer je pastir, ne prestaje te podržavati; druga, kao majka, prima te i ne prestaje te tražiti; i tada dolazi Otac da te obuče. Prvi po djelu milosrđa; druga čuvajući te; treći pomirujući te sa Sobom“¹.

Ovi mjeseci su nam pomogli da oživimo svoju ljubav prema Bogu i drugima, upravo tamo gdje bi ona mogla biti malo oslabljena. Možda otkrijemo da je još mnogo nabora u duši gdje nam nedostaje taj popravak; i to nas ne smije čuditi, jer poziv da budemo „milosrdni kao Otac“ poziv je za čitav život.

Zatvaranje Svete godine ne znači dakle točka dolaska i prelaženja na drugo, već je točka polaska da hodamo u obnovljenoj želji na putu svoga kršćanskoga napretka. Od krštenja svi mi kršćani posjedujemo zajedničko svećeništvo koje nas vodi da vršimo milosrđe u dubokom smislu božanskoga sinovstva. Sveti Josemaría je inzistirao da **u svima treba vidjeti braću kojoj dugujemo iskrenu ljubav i bezinteresno služenje**². Ovo je Papina poruka nekoliko tjedana prije zatvaranja ove godine posebnih milosti. **Nije dovoljno iskusiti Božje milosrđe u vlastitom životu; potrebno je da svaki onaj koji to milosrđe primi postane također njegovim znakom i sredstvom za druge. Milosrđe, osim toga, nije pridržano samo za posebne trenutke, nego obuhvaća naš cjelokupni svakodnevni život**³.

Stoga se pitam, a zapitajte se i vi: Što je u nama ostalo nakon Svete godine? Jesmo li se više uvjerali da nas Bog gleda kao Otac **pun nježnosti i bezgranične ljubavi**⁴? U svakodnevnom suživotu, u obiteljskom životu, u osobnom radu, u apostolatu, kod posjete siromašnima i u pomoći onima koji trpe, je li više prisutna Ljubav Božja, očitovana u Kristu? Održavamo li nadu budnom da Gospodin usprkos našim pogreškama želi da se ponašamo kao najbolji prenositelji njegova milosrđa? Vrlo je prikladno da kao i naša majka Blažena Djevica Marija razmatramo o tome i prosudimo u svojem srcu.

Kako bismo pošli dalje, sve odlučnijim korakom, u pravcu na kojem Duh Sveti potiče Crkvu, usuđujem se sugerirati vam dvije linije koje su na neki način suma pređenog puta ovih mjeseci, i koje nam mogu pomoći da naša duša ostane zapaljena svjetlom ove Svete godine: **okoristiti se osobno milosrđem Božjim i tako okoristiti druge: živjeti njima priklonjeni.**

¹ Sveti Ambrozije, *Traktat o Evanđelju svetoga Luke* VII, 208 (PL 15, 1755).

² Sveti Josemaría, *Razgovori*, br. 29.

³ Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 12.10.2016.

⁴ Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 331.

Na prvom mjestu okoristiti se milosrđem Božjim: o tome sve ovisi. Kada se uvjerimo da Bog pokreće okolnosti i zadatke, okrećući nas k sebi, rastu pobožnost i apostolska revnost. Odlazimo lakše do ruku Isusa Krista, sportskom unutarnjom borbom, obnovljenim željama da Mu približimo mnoge duše i radošću koju nam ništa i nitko ne može pomutiti.

Ljubav Božja je ujedno zahtjevna i s unutarnjim mirom. Zahtjevna, jer Isus Krist je na svoja ramena uzeo Križ i želi da Ga na tom putu slijedimo kako bismo surađivali s Njim, tako da plodovi otkupljena dospiju u cijeli svijet; mirno, jer Isusu nisu nepoznata naša ograničenja i upravlja nas bolje nego majka koja bi nas mogla najbolje shvatiti. Nismo mi koji će svojim trudom promijeniti svijet: to će ispuniti Bog koji je sposoban preobraziti srca od kamena u tjelesna srca.

Gospodin ne traži da se nikad ne prevarimo, nego da se uvijek podignemo i da ne ostanemo vezani uza svoje pogreške; da hodamo zemljom mirno i u pouzdanju djece. Razmatrajmo često ove riječi svetoga Ivana: *umirit ćemo pred njim srce svoje ako nas ono bilo u čem osuđuje. Jer Bog je veći od našega srca i znade sve*⁵. Unutarnji mir nema onaj koji misli da sve čini dobro, niti onaj koji se ne brine za ljubav: on nastaje u čovjeku koji se uvijek, kada i padne, vraća u Božje ruke. Isus Krist nije došao tražiti zdrave nego bolesne⁶ i draga mu je ljubav koja se svakoga dana obnavlja, usprkos posrtajima ljudi, jer oni idu na sakramente kao na neiscrpnii izvor oproštenja.

Milosrđe nas također potiče na prihvata drugih i da im se priklonimo; sposobni smo prenijeti milosrđe ako smo ga od Boga primili. Tako, „pošto je dobio milosrđe i obilje pravednosti, kršćanin može imati samilost prema nesretnima i moliti za druge grešnike. Postaje milosrdan čak i prema svojim neprijateljima“⁷. Samo velikodušno razumijevanje Božje je „sposobno sakupiti izgubljeno dobro, platiti dobrim počinjeno zlo i stvoriti novu snagu pravednosti i svetosti“⁸.

Ne nedostaje prilika u kojima teret rada ili poteškoće mogu pomalo anestetizirati srce, kao trnje u kojima se guši dobro sjeme. Bog nam daje srce u živom tijelu kako bismo se priklonili drugima, ne samo u problemima ili tragedijama, već i u mnogim malim svakodnevnim stvarima, za koje je potrebno pažljivo srce koje skida ono što stvarno nije relevantno i koje se trudi dati ono što je zaista važno, ali što možda ostaje neprimjećeno. Bog nas ne zove samo da *živimo skupa s drugima, već da živimo za druge*. Traži od nas da ljubimo *ljubavlju koja zna prihvatiti svakoga jednim iskrenim osmjehom*⁹.

Zato idimo uvijek na molitvu, posebno kada mislimo da su nam neka situacija ili neki čovjek teški, kako bismo tada povjerali Gospodinu prepreke koje susrećemo na svojem putu. Molimo Ga da nam pomogne prevladati ih i da im ne pridajemo pretjeranu važnost. Molimo Ga da nam poda ljubav prema svojoj Ljubavi, po zagovoru Svete Marije, *Mater misericordiae*.

Na svojem apostolskom putu u Poljskoj Papa je govorio o Evandjelju kao o **živom knjizi milosrđa Božjega**. Reкао je da **ta knjiga još uvijek ima na kraju prazne stranice: to je otvorena knjiga i pozvani smo da pišemo istim stilom, znači, čineći djela milosrđa**¹⁰. I zaključuje: **svatko od nas čuva u srcu osobnu stranicu knjige Božjega milosrđa**¹¹. Ispunimo željno stranice koje nam je Bog povjerio svakom pojedincu, bez obeshrabrenja zbog mrlja koje je ostavio naš nespretni rukopis. Po Božjoj blagosti Duh je prisutan u našim slabostima, jer *kad sam slab, onda sam jak*¹²; ojačajmo uz milost Kristovu i tako ćemo moći

⁵ 1 Iv 3, 19-20.

⁶ Usp. Mt 9, 13.

⁷ Sveti Kromacije Akvilejski, Govor 41, 5, o blaženstvima (CCL IX A, 177).

⁸ Blaženi Pavao VI., neobjavljeni rukopis, u Institutu Pavao VI., Notiziario 71.

⁹ Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 282.

¹⁰ Papa Franjo, Homilija, 30.7.2016.

¹¹ *Isto*.

predati ono što smo primili.

U tom služenju u pažnji prema drugima ne zaboravimo – posebno 2. studenog i tijekom cijeloga mjeseca – na djelo diskretnog i toliko ugodnog milosrđa pred očima Božjim: na molitvu za pokojne. Molim Gospodina za svakoga pojedinca milost prakticiranja Općinstva svetih sa svima: s onima kojima su potreben naše molitve, s onima koji su već u nebeskom blaženstvu i s onima koji još hodaju dolje na zemlji, počinjući s Papom i njegovim suradnicima dok naša molitve ne dospije do svih ljudi, posebno najsiromašnijih u ovoj zajednici.

Ne mogu završiti bez zahvale Bogu za upravo prošlo ređenje đakona Prelature: molimo za njih i za posvećene službenike po cijelom svijetu. U isto vrijeme obnavljam svoju zahvalnost za plodove pastoralnoga putovanja koje sam obavio prije dva tjedna u novoj regiji Finskoj i Estoniji. Molimo za Crkvu u tim zemljama i u drugim u sjevernoj Europi. Bilo bi mi drago pričati vam detaljno o želji svetoga Josemarije – također i predragoga don Álvara – za implantaciju Djela u tim zemljama. Pozivam vas da o tome razmišljate u molitvi pred Svetohraništem. I neka se uzdigne naša najiskrenija zahvalnost Nebu za godišnjicu uspostavljanja Djela kao Osobne prelature.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. studenog 2016.